

ליקוטים וסיפורים נפלאים - כי תצא

"כי תצא למלחמה על אויבך" (כא, י)

כתבו הראשונים שהתורה מרמזת כאן על מלחמת האדם עם אויבו הגדול - הוא יצרו הרע, ולכן נאמר "כי תצא" בלשון יחיד ולא "כי תצאו" בלשון רבים, כיון שבמלחמת יחיד הכתוב מדבר. מוסיף החתם סופר לבאר עפ"י זה את המשך הפסוק: "ושבית שביו" למד מדרכי היצר הרע את דרכי המלחמה שלו, ובאותה מידה של זריזות ועקשנות שהוא משתמש נגדך, תשתמש נגדו וכמו שאין היצר מסייך בפעם אחת להטותך מדרך הטוב לדרך הרע, כי אם היום אומר לך עשה כך, ומחר אומר לך עשה כך, עד שמטה אותך לדרכו, אף אתה, אם הינך חפץ לנצחו אל תעשה קפיצות, אלא עלה ממדרגה למדרגה עד שתגיע לתכליתך. מסופר על רבינו החפץ חיים זצ"ל שלעת זקנותו בבוקר סגריר אחד, כשהתכוון לקום ממיטתו כדי להתפלל בהשכמה כדרכו, בא אליו היצר הרע לפתותו שלא ילך להתפלל, כי הקור עז בחוץ והוא זקן ועלול להתקרר, לחלות ולמות ח"ו,

ועליו לקיים את הפסוק "ונשמרתם לנפשותיכם", ואונס התורה פוטרת וכו'...

סיפר החפץ חיים שכמעט ששמע לו, אבל מיד הרגיש מי הוא זה המפתה אותו - היצר הרע, ואז התגבר כארי ואמר לו: ממך אני לומד, אף שהינך זקן הרבה יותר ממני.. וכמו שאתה לא התעצלת אפילו בקור עז זה לקום ממשכבך ולבוא ממרחקים לפתות אותי, ולא המשכת לישון ולא עזבת את תפקידיך, על כן דווקא ממך הנני לומד, וגם אני לא אעזוב את תפקידי! התגבר וקם והלך להתפלל כדרכו.

"וחשקת בה ולקחת לך לאשה" (כא, יא)

לפעמים, מתיר הרופא לחולה לאכול איזה דבר שלא ראוי לו, מפני שהחולה מפציר מאד והרופא רואה שזו הדרך היחידה לשכנע את החולה שהדבר אכן מזיק לו. יאכל קצת, יזק מעט, ויבין שהרופא צודק.

אומר המגיד מדובנא, כך הוא גם במצות התורה המתירה לקחת אשת יפת תואר. היצר הרע מסית את האדם כאילו התורה מונעת ממנו דברים רבים, מועילים וערבים לגוף, ולכן גזרה התורה להתיר לאדם פעם אחת דבר שנפשו מתאוה לה ביותר, וכולנו מכירים את דברי חז"ל שסופה של אותה אשה להיות שנואה, והבן שיוולד ממנה יהיה בן סורר ומורה ואז ידע ויבין האדם שכל המצוות כולן נתנו מאהבת הבורא יתברך ולא מונעים מאיתנו שום דבר טוב.

"איננו שומע בקולנו" (כא, כ)

היה אחד מהם... חרש אינו נעשה בן סורה ומורה שנאמר איננו שומע בקולנו... ולא חרשין (סנהדרין ע"א).

מה ראייה היא זו, שאם אחד ההורים חרש הוא אינו נעשה בן סורר ומורה, והלא הכתוב "אינו שומע בקולנו" מוסב על הבן? אלא, כשאדם מטיף מוסר לזולת אין הוא עשוי להשפיע עליו אלא אם כן הוא עצמו שומע את אשר פיו אומר והוא עצמו מקיים את אשר הוא דורש מחברו, כי אז הרי אלו דברים היוצאים מן הלב והם נכנסים אל הלב.

אם אחד ההורים "חרש" הוא ואיננו שומע בעצמו את אשר הוא דורש מבנו, מן ההכרח שיהיה הבן "איננו שומע" ואין האשמה תלויה בו, וממילא אי-אפשר לדון אותו בתור סורר ומורה, שכן האשמה תלויה בהוריו

על כן, מכיוון שאמרה תורה: "איננו שומע בקולנו" - מחמת שחיתותו ורשעותו, הרי משמע מזה

שההורים עצמם אינם "חרשין" ושומעים הם מה שיוצא מפיהם, שכן אלמלי היו "חרדין" ובעצמם לא היו מתנהגים ביושר ובהגינות, הרי לא היה ה"איננו שומע" של הבין מחמת שחיתות ורשעות, אלא משום שדברי-ההורים אינם עשויים להשפיע עליו. (מפי השמועה)

"ובערת הרע מקרבך וכל ישראל ישמעו ויראו" (כא, כא)

העונש שניתן לבן סורר ומורה בפרהסיא, אמור לזעזע את אמות הספים ולהחריד את העם, למען לא יעלו בדעתם לעשות כמעשהו. מלבד זאת, כותב

"ליקוט האורים" בשם "פרח לבנון" שטמונה כאן הדרכה נחוצה ביותר לאדם הרוצה להשפיע ולחנך אחרים בדרך ה', ותוהו מהי הדרך הנכונה ביותר לעשות זאת.

כלל עתיק יומין הוא (סנהדרין יח ע"א): "קשוט עצמך תחילה ואחר כך קשוט אחרים", קודם עליך לתקן בעצמך את הדרוש תיקון, ורק לאחר מכן תוכל לחנך ולבקר אחרים, וכך יתקבלו הדברים, ולא תתקבל תגובה צוננת של "טול קורה מבין עיניך". זהו שאומר הפסוק: "ובערת הרע מקרבך", רק לאחר שתשכיל

ותצליח לבער את הרע ולתקן את עצמך תחילה, "כל ישראל ישמעו ויראו", בודאי ישמעו דבריך, ויתקבלו על לבות האחרים.

"עמו אנכי בצרה"

באחת ההזדמנויות הגיע רופא הלב של הרה"צ ר' אשר פריינד, ד"ר גוטסמן, לבקרו.

הוא ראה שר' אשר לוקח את הכדורים רק כאשר המצב מתחיל להשתפר מעט...

התפלא הרופא ושאל אותו: למה אתה צריך לסבול? **קח את הכדור מוקדם יותר ותסבול פחות!**

אמר לו ר' אשר: באים אלי אנשים כאובים, חלק מהעבודה שלי זה להרגיש את הכאב שלהם, **אני חייב להרגיש כאבים כדי שאוכל להבין אותם!!!**

(נקודות של אור - ספינקא)

לעי"נ

הרה"צ פנחס בן ר' בנימין ביוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

ליקוטים וסיפורים נפלאים - כי תצא

את מידת הסבל שעבר עליו - והדבר היחיד שמעניין אותו, עוד לפני האוכל והבריאות הגופנית, היא מצות ציצית! אבל התלבט הרבי, מה לעשות עתה. מחד, הבחור אולי צודק, שכן חיובו הוא מהתורה. אבל מאידך - עוד בטרם בואו לכאן ידע הרבי שיצטרך לעשות גורל, ואם כן הקהל כבר זכה בעריכת הגורל, והיאך יעביר עכשיו את הזכות בקיום המצוה ליהודי אחד?

לבסוף הכריע הרבי, שמאחר והחליט לערוך גורל עוד טרם קריעת חולצתו של הבחור, אם כן מוטלת עליו המצוה ליתן את הציצית למי שיזכה בגורל, ולא יכול לקפח את כל הפליטים שציפו לזכות בגורל, לכן כך החליט לעשות. אבל לפני שניגש לעריכת הגורל, פנה ולחש למנדל: "אם כוונתך היתה לשם שמים, יסובבו מן השמים שתזכה אתה בגורל" ... ומי זכה לבסוף בגורל? - אכן, מתוך מאות היהודים שהיו שם, זכה הצדיק מנדל פשיטיק בגורל... (אחת שאלתי)

"על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים..."

ואשר שכר עליך את בלעם בן בעור (כג, ה)

אמר המגיד מדובנא שבאמת היו יכולים לטעון שלכך לא יצאו לקראתם בלחם ובמים כי לא היו יכולים לספק לבני" עם רב לחם ומים רבים ואשר על כן באה הטענה "אשר שכר עליך את בלעם" וא"ל "כל אשר תאמר אלי אעשה", ושם כן היה להם כסף.

"ואשר שכר עליך את בלעם בן בעור מפתור

אדם נהרים לקללך (כג, ה)

ביאר הרה"ג רבי שלמה קלוגר ז"ע תיבת 'עליך' היא אך למותר, ולא היה לו לומר רק 'ואשר שכר את בלעם בן בעור' אך הכוונה היא, כי הנה בלק היה יכול להסתפק ולבקש מבלעם רק שיברך את מואב שלא יוכלו ישראל להרע לו ולעשות לו דבר, אבל בלק היה רשע גדול והיה חפץ ברעת ישראל ולא בטובת עצמו, ולכן ביקש דווקא שיקלל את ישראל, ולא שיברך אותם.

זה שאמר הכתוב ואשר שכר 'עליך'... ולא שכר על עצמו, שיברך אותו, כי אם היה עושה כן אזי אפשר היה לדונו לכף זכות, אך כיון שעשה להיפך ושכר עליך, מזה מוכח גודל רשעתו.

"ויהפוך ה' אלוקיך לך את הקללה לברכה"

(כג, ו)

לכאור' תיבת "לך" מיותר? אלא, שמצאנו אצל אברהם אבינו "ואברכה מברכך" א"כ בלעם שברכם היה צריך לקבל שכר על הברכות לכן נאמר "לך", שלך נהפך לברכה אבל אצל בלעם נשאר קללה ולפיכך נענש ולא מקבל שכר. (דגל מתנה אפרים)

"איפה שלמה וצדק יהיה לך" (כה, טו)

שקיעת החמה בשפולי הרקיע החלה, העיר פראג מתכוננת לבוא השבת, יהודים ממהרים ומסיימים את ההכנות האחרונות לכבוד שבת קודש, פה ושם נראו אנשים הלבושים בגדי שבת המקדימים ללכת בניחותא לבית הכנסת.

"וכי יהיה באיש חטא משפט מות והומת

ותלית אתו על עץ" (כא, כב)

איתא בגמרא (ברכות ה ע"א) "אם רואה אדם שייסורין באין עליו - יפשפש במעשיו, פשפש ולא מצא - יתלה בבטול תורה, שנאמר: 'אשרי הגבר אשר תיסרנו ק-ה ומתורתך תלמדנו'".

דבר זה - אומר הרב משה ממון בספרו "זכרון משה" - רמזו כאן בפסוק: "וכי יהיה באיש חטא משפט מות" - אם הוא סובל יסורים נוראים שהם כמיתה עבורו, והוא עשה חשבון הנפש ולא מצא את סיבתם, מה יעשה? "ותלית אתו על עץ" - יתלה בכך שהתבטל ממצות למווד התורה, עליה נאמר: "עץ חיים היא למחזיקים בה". (לאור הנר)

"השב תשיבם לאחיד" (כב, א)

הרה"ק רבי יששכר דב מבעלזא, שבת פעם בעיר אחת, וכדי להכיל את האורחים הרבים, הקימו במקום אהל גדול. במהלך השבת, אבד אחד המתפללים את האבנט שלו, וחסיד אחר מצאו בצדו השני של התיכל והכריז עליו בקול, כדי להשיבו לבעליו.

שמע המאבד את הכרזתו, וצעק לו כי הוא בעליו של האבנט ואף נתן לו את סימניו, והלה התכוון להשליכו אליו מרחוק. באותו רגע נכנס הרבי וראה את הנעשה.

"שמע נא", פנה אל המוצא בחביבות, "הרי הזדמנה לך מצוה יקרה של השבת אבדה, מצוה חשובה שלעתים יכול האדם לחיות מאה ועשרים שנה ולא לזכות לקיים אותה, ומצוה כזו אתה מתכוון לזרוק? טוב יותר שתתכונן לקראת המצוה באמירת 'לשם כל ישראל', ותכוון בכך לזכות גם את אלו שלא זכו לקיים מצוה זו".

"גדלים תעשה לך על ארבע כנפות כסותך"

(כב, יב)

לאחר השואה הנוראה, הביא האדמו"ר מקלויזנבורג זצ"ל, אגד ציציות אחד, כדי ליתנו לאחד הפליטים האומללים, שיזכה לשזורו בבגדו ולקיים את המצוה היקרה.

כל הניצולים, שלא זכו לקיים את המצוה במשך כל שנות השואה, עטו בהתלהבות רבה על האדמו"ר וביקשו לזכות בחוטים.

הרבי, שהיה מרוגש מאד, החליט, בשל המצב, להטיל גורל בין כל הצדיקים, שכל שנות האימה לא הצליחו להכהות אצלם את חיוב המצוות.

בחור צדיק אחד, בשם מנדל פשיטיק, התקרב לעבר האדמו"ר, ולפתע קרע את חולצתו היחידה משני הצדדים, באופן שהפכה החולצה לבעלת ארבע קרנות מרובעים!! "עתה כשאני לבוש בגד בעל ארבע כנפות - אמר הבחור - יש לי דין קדימה לפני כולם, שהרי אני חייב מן התורה להטיל ציציות בשפת ארבע פינות חולצתי..."

הרבי הופתע מהחרפות ומסירות נפשו של הבחור מנדל לקיים את המצוה, אדם שזו עתה יצא מן המחנות, ואי אפשר לתאר

ליקוטים וסיפורים נפלאים - כי תצא

"מה", אלף זהובים נזדעק הסוחר, "האם הרב רוצה ממני סכום גדול כל כך, נראה איפא כי רבנו חושב אותי לאחד מן העשירים בעיר, אך דע לך כי בשנים האחרונות הורע מצבי, רבים מחברי פשטו את הרגל, ומצבי הנוכחי הוא בכי רע, לפיכך, עתה אין ביכולתי למרות רצוני, למלא את בקשת רבינו".

המשיך הרב להפציר בסוחר לתרום סכום כסף לצדקה, והסכים להוריד את הסכום כדי מחציתו, לחמש מאות זהובים. אך הסוחר עמד בסרובו וטען איני יכול לתת סכום כסף כה גדול לצדקה.

הוסיף הרב לדבר אל ליבו והוריד מן הסכום, שמא יכול אתה שלוש מאות זהובים שאל? אך הסוחר לא שינה את דעתו ואמר כבוד הרב, איני יכול עתה לשלם סכום כסף לצדקה.

תוך כדי שיחתם, נפתחה לפתע הדלת ואל החדר התפרץ היהודי שהסתתר בחדר הסמוך, והלה החל זועק בקול כאוב, רבי ומורי, הושיעה נא, אדם זה היושב מולך גנב את כספי וכספי אחרים, בערב שבת הפקדתי אצלו

עשרת אלפים דינרי זהב. אולם כשבאתי לקחת את כספי בחזרה, הכחיש הלה את הדבר וסרב למסור לי את פקדוני. אנא רבי, רחם וחוס עלי וצווה על אדם זה להשיב לי כספי, שאם לא כן, אנא אני בא?!"

הביט הרב בפני הסוחר היושב מולו ושאלו, כלום מכיר אתה את היהודי הליזה? אמנם כן, אישר הסוחר מכיר אני אותו מעסקי מסחר שפעמים התעסקתי עימו, אך זה זמן רב לא חידש קשרי המסחר בינינו, ואמש התפרץ הלה אל ביתי וצעק להחזיר לו את כספו שמעולם לא הפקיד אצלו. שמע היהודי את תשובת

הסוחר החל לבכות בדמעות שלישי וצעק: גנב, שקרן, גזלן, הרי במו ידיך לקחת ממני את כספי בערב שבת, כיצד מעז את להכחיש זאת?

פנה הרב אל הסוחר ואמר לו: רואה אני שלא בנקל תיפטר מן האיש הזה, אולי באמת מוטב כי תתן לו סכום כסף, כדי שיתרצה יעזבך לנפשך וילך לדרכו?

אכן, הרב צודק, ודבר חכם הוא זה, מוכן אני לתת לו מאה זהובים ובלבד שיניחני לנפשי!

רבי, הפקדתי אצלו עשרת אלפים דינרי זהב וכיצד זה הוא רוצה להחזיר לי רק מאה זהובים, לא, איני יכול, עליו להחזיר לי כל כספי בשלמות! אמר הרב לסוחר, אדם זה נטפל אליך על לא עוול בכפיך - כטענתך, שמא כדאי להגדיל את הסכום ולהיפטר מטרדן זה, תן לו שלוש מאות זהובים ובודאי יתרצה למתנתך.

אל פונדק העיר נכנס זה עתה יהודי, אשר הגיע מעיירה סמוכה כדי לקנות סחורה בפראג, ועתה היה צריך לשובות בה. בזריזות גמר את ההכנות האחרונות לשבת, אך מוחו עבד בקדחתנות למצוא מוצא לבעייתו. הוא הגיע לעיר עם סכום כסף גדול, עשרת אלפי דינרי זהב, כדי לקנות סחורה, אך עתה חיפש מקום שיוכל לשמור את הכסף במשך השבת.

לפתע נצנץ במוחו רעיון חיש מהר נטל את צרור כספו ויצא בחפזה מהפונדק לכיוון ביתו של אחד מסוחריו פראג, עמו עסק במסחר מפעם לפעם ומכיוון שהכיר את הסוחר כאדם ישר ונאמן, החליט שיפקיד בביתו את הכסף עד צאת השבת.

שמח וטוב לב הלך היהודי לבית הכנסת, לאחר שנפרד מהסוחר שכספו הופקד אצלו.

מיד במוצאי שבת, עת נצצו שלושה כוכבים במרום, מיהר היהודי לביתו של הסוחר כדי לקבל חזרה את כספו.

"כספך? היתמם הסוחר" על איזה כסף הנך סח, מתי הפקדתי אצלי כסף?"

חשב האיש כי הסוחר חומד לו לצון, והמשיך לבקש, ולהתחנן, אנא, החזר לי בבקשה את כספי! כך ביקש שוב ושוב, אך הסוחר בעל הבית המשיך לטעון כי מעולם לא הופקד אצלו כסף.

הבין האיש כי נלכד ברשתו של רמאי, וכשנפשו מרה עליו, וליבו בוכה בקרבו, על שהפסיד את כספו, החל לצעוד חזרה לפונדק. כשהוא לא יודע מאין יבוא עזרו. לפתע התנער ובצעדים נמרצים פנה ללכת לביתו של רבי יחזקאל לנדא, רבה של העיר פראג כדי שיעזור לו, ויוכל לקבל ממנו עצה ותושיה.

בקול נסער מלווה בפרצי בכי הבוקעים מעמקי ליבו סיפר האיש סיפורו לפני הרב, וסיים בבקשת עזרה. הרגיע רבי יחזקאל לנדא את האיש וביקש ממנו שיבוא לביתו בבוקר המחרת.

ואכן, מיד למחרת בבוקר התייצב האיש האורח בעיר פראג בביתו של הרב. מיד שלח רבי יחזקאל את שמשו להזמין לביתו את הסוחר המכחיש כי הופקד אצלו הכסף ואל האיש פנה הרב וביקשו להסתתר בחדר סמוך. וכך אמר אליו:

כאשר תשמע שאני משוחח עם הסוחר, צא מן המסתור והכנס אל החדר בו נשב, ושם תטען את טענתך. שמע האיש בקולו של הרב ועודנו מסתתר בחדר הסמוך הופיע הסוחר בבית הרב. רבי יחזקאל הזמינו לשבת, והחל משוחח עימו אודות מצב העוני בקהילת פראג. בקהילה שלנו אמר הרב, יש עניים מרובים הגוועים ברעב, ולצרכיהם דרושה לנו תרומה בת אלף זהובים!

"לית אתר פנוי מיניה"

מעשיה נחמדה מספרת על אותו אדם שבעלותו היתה חנות ירקות צנועה וחמימה בעיר נתניה.

צנועה, חמימה, אבל יקרה! ומה לעשות, גם היחידה בשכונה החרדית והיחידה בכשרות טובה...

לכן, בלית ברירה, המשיכו התושבים לשלם את המחיר ולקנות את המוצרים המשובחים דווקא באותה חנות, מתוך תקווה כי ביום מן הימים תיפתח חנות כשרה מתחרה וישועתם תבוא...

ואכן, ביום בהיר התפשטה השמועה: **בשכונה הסמוכה נפתחה בשעה טובה חנות ירקות חדשה ומהודרת!** התושבים שמחו: **הגיעה עת נקמה!** כולם אצו רצו לחנות החדשה, ובדמיונם הם רואים את בעל החנות הוותיקה יושב מתוסכל ותוהה. מצוין! כבר שנים שהוא מוכר להם במחיר יקר - **כעת הגיעה עת פירעון...**

.....

ליקוטים וסיפורים נפלאים - כי תצא

הסמוכה, ומידי יום התמלאה מגרת הכסף עד לגדותיה. כעבור זמן מה החליט האברך, בעל החנות, לערוך מאזן של הוצאות והכנסות. מה גדולה היתה תמיהתו, כשהסתבר לו כי למעשה לא הרוויח מאומה כל העת! היה הדבר לפלא בעיניו. 'כיצד זה יתכן', הרהר, 'הן קונים רבים פקדו את החנות, מידי יום ביומו היה הפדיון רב - ואם כך להיכן נעלם הרווח?'

כיוון שלא מצא כל תשובה מתקבלת על הדעת, קם ונסע אל הרבי מסוכצ'וב, לשאלו לפשר העניין.

"הן הרבי יעץ לי לפתוח את החנות", סח באזני רבי אברהם מסוכצ'וב, "ואכן, זה חדשים אחדים מוכר אני בחנות, לקוחות רבים נכנסים, ונדמה היה לי שרווחי גדולים. אך כשערכת מאזן, הסתבר לי שלא הרווחתי מאומה,

כיצד יתכן הדבר?"

ענה הרבי בשאלה: "האם המידות והמשקולות שבהם הנך משתמש מדויקים הם?"

"אודה על האמת", השיב האברך, "לעיתים אינני מדקדק כל כך במידות ובמשקולות, אך כל הלקוחות הנם גויים, איש מהם אינו יהודי...." מיהר להצטדק.

"כעת ברורה הסיבה לכך שחנותך אינה נותנת רווחים. הן נאמר מפורשות בתורה 'לא יהיה לך בביתך איפה ואיפה...איפה שלמה וצדק יהיה לך' כלומר, אם יש בידך משקולות ומידות בלתי מדויקים או אז 'לא יהיה לך', לא יותר בידך כל רווח מכל עמלך... אך, לעומת זאת, כאשר יש לך 'איפה שלמה

וצדק' כשמידותיך ומשקולותיך מדויקים או אז 'יהיה לך' - כלומר, תפיק רווחים מעסקיך, ובביתך יהיה כל טוב."

"אבן שלימה וצדק... איפה שלמה וצדק יהיה

לך למען יאריכון ימיך על האדמה" (כה, טו)

אמר רב המנונא אין הקב"ה נפרע מן האדם עד שתתמלא סאתו, (סוטה ט"ז א), מה שאין כן המודד במדה חסרה גם אליו ימדוד ה' במדה זו, ואפילו לא תתמלא עוד הסאה יפרע ממנו, והיינו איפה שלימה וצדק יהיה לך למען יאריכון ימיך על האדמה, ולא יקצירו ימיך ח"ו, כי לא ישקוד וימהר על הפורענות. (ילקוט הגרשוני)

מסכים אני הזדרז הסוחר לאומר לרב, אתן לו לחצוף זה שלוש מאות זהובים ובלבד שיפסיק להטיל בי חשדות שוא. שוב נשמעו זעקות שבר מכוון עמידתו של היהודי, לא, זעק ברוב יאוש, עשרת אלפים דינרים ולא זהוב אחד פחות! כלום אינך מסתפק במתנה מכובדת של שלוש מאות זהוב פנה הרב אל האיש?

כבוד הרב, איני חפץ במתנות ולא בנדבות יבב האיש בשארית כוחותיו, רוצה אני את המגיע לי עשרת אלפים דינרים שלי בשלמותם!

מדוע צועק אתה, שאל הרב את היהודי, ובפנותו לסוחר הוסיף במהירות, תן לו חמש מאות זהובים, וכך תפטר ממנו לצמיתות, ותשכח מכל הענין.

מסכים אני השיב הסוחר, וכבר שלף את ארנקו כדי למנות את הסכום הדרוש לגרש את הטרדן הצועק. כשראה רבי יחזקאל לנדא באיזו מהירות שלף את ארנקו והחל לספור את הכסף, קם ממקומו ובקול רועם פנה אל הסוחר: החזר ליהודי מיד את כספו! החזר את פיקדונו! עתה ברור לי לחלוטין כי אדם זה הפקיד אצלך את כספו. הן לפני היכנסו בקשתי ממך סכום כסף לצדקה בסכום זהה, וסרבת, וטענתך היתה כי מצבך הכספי גרוע ואינך יכול לתרום לצדקה. ולפתע פתאום מוכן אתה בחפץ לב לתת סכום זה, סכום כה גדול לאדם זה, שלדברך מכיר אתה אותו, אך במעט ואינך חייב לו אף פרוטה שחוקה? אכן, גזלן אתה הודה על האמת, השב את הפיקדון בשלמות!

לשמע גערתו של הרב חוורו פניו של הסוחר ואכן, הודה בדבר הפיקדון והזדרז להשיב ליהודי את כספו בשלמות. (613 סיפורים על תרי"ג)

"לא יהיה לך בביתך איפה ואיפה...איפה

שלמה וצדק יהיה לך" (כה, יד - טו)

מעשה באברך פלוני שנישא זה לא כבר, בא אל רבי אברהם מסוכצ'וב ובפיו שאלה: "האפתח בעירי חנות לצורך פרנסתי?" הרבי השיב בחיוב, ואכן פתח האברך חנות בסמוך למפעל גדול. באותו מפעל הועסקו פועלים רבים, ועל כן רבו הלקוחות בחנות

.... מתנשפים, באו סוף סוף התושבים בשערי החנות החדשה, המפוארת והמבורכת - **רק כדי לראות את בעל החנות הוותיקה קובע מזוזה בסניף החדש שלו ---**

רגע, רגע, לפני שאנו פונים לגחך בהנאה על אותם תושבים שנפלו בפח דמיונם - הבה נתבונן אל תוך עצמנו, האם אנחנו לא נוהגים כך???

אנחנו, בדיוק כמו אותם תושבים, מנסים להתחמק מקרבת ה', לא רוצים להתחבר אליו, מנסים לשקוע בחיי היומיום, לא מוכנים להסתכל על הכיוון שלו, **מחכים להזדמנות לבווח... ולא מבינים - שמהבורא לא בורחים!**

"אנה אלך מרוחק ואנה מפניך אברח..."

"אם אסק שמים שם אתה..."

"כבודו מלא עולם"

אם לא נרצה להתקרב אליו - ניאלץ להתקרב אליו מתוך קושי! כי כשהקשיים צצים - כולם נזכרים בבורא, ומחפשים את קרבתו...

(נקודות של אור - ספינקא)

~ כתיבה וחתימה טובה - שלמה טובה ומתוקה ~